

Zadeva: 050-17/2025/6
Datum: 1. 7. 2026

OCENA DISKRIMINATORNOSTI PRVE ALINEJE PRVEGA ODSTAVKA 7. ČLENA PRAVILNIKA O ODDAJI SLUŽBENIH, TRŽNIH IN NAMENSKIH STANOVANJ OBČINE JESENICE V NAJEM

1. Predlog oz. pobuda

Zagovornik načela enakosti (v nadaljevanju: Zagovornik) je prejel pobudo, ki je opozorila na diskriminatornost internih pravilnikov številnih občin - lastnic službenih stanovanj – v katerih te dodeljevanje službenih stanovanj pogojujejo z državljanstvom RS oziroma EU. Posledično si tuji delavci (državljanji tretjih držav, nečlanice EU) kljub sklenjenemu delovnemu razmerju težko zagotovijo ustrezno bivališče v bližini delovnega mesta. Po mnenju pobudnika je tovrstno pogojevanje v očitnem nasprotju z načelom enakosti pred zakonom in prepovedjo diskriminacije. Kot enega od primerov takih občin je pobudnik navedel tudi Občino Jesenice (v nadaljevanju: Občina).

2. Postopek pred Zagovornikom

Zagovornik je omenjeno pobudo sprava obravnaval v okviru postopka svetovanja in na več občin naslovil poizvedbo št. 0702-177/2025/3. V njej ga je zanimalo, zakaj občine pogojujejo dodeljevanje službenih stanovanj z državljanstvom RS (oziroma EU) in na kakšni zakonski podlagi, kako občine utemeljujejo takšno razlikovanje tujih in slovenskih delavcev in ali načrtujejo kakšne spremembe takih občinskih ureditev.

Že pred tem je Zagovornik preučil pravilnike v pobudi navedenih občin. Pravilnik o oddaji službenih, tržnih in namenskih stanovanj Občine Jesenice v najem¹ (v nadaljevanju: Pravilnik) v prvi alineji prvega odstavka 7. člena kot enega od splošnih pogojev, ki jih morajo izpolnjevati prosilci za pridobitev službenega stanovanja v najem, določa tudi državljanstvo RS oziroma EU.

Z Občine so na poizvedbo št. 0702-177/2025/3 odgovorili, da razpolagajo z dvema službenima stanovanjema, ki sta trenutno obe zasedeni. Pogoj državljanstva je izrecno naveden tudi v Stanovanjskem zakonu² (SZ-1). Kljub temu, da je tam naveden le za dodelitev neprofitnega najemnega stanovanja, to po mnenju Občine ne pomeni, da smiselno enakega kriterija ni dovoljeno uporabiti tudi za dodelitev službenih, tržnih ali namenskih občinskih stanovanj v najem. Občinam je dana diskrecijska pravica, da na podlagi 21. člena Zakona o lokalni

¹ Skupaj s spremembo oziroma dopolnitvijo dostopno na: <https://www.jesenice.si/za-obcana/register-predpisov/9-okolje-in-prostor/9-6-stanovanjsko-gospodarstvo/item/623-pravilnik-o-oddaji-sluzbenih-trznih-in-namenskih-stanovanj-obcine-jesenice-v-najem>.

² Uradni list RS, št. 69/03, 18/04 – ZVKSES, 47/06 – ZEN, 45/08 – ZVEtL, 57/08, 62/10 – ZUPJS, 56/11 – odl. US, 87/11, 40/12 – ZUJF, 14/17 – odl. US, 27/17, 59/19, 189/20 – ZFRO, 90/21, 18/23 – ZDU-10, 77/23 – odl. US, 61/24 in 57/25.

samoupravi³ (ZLS) področje oddajanja službenih stanovanj v njihovi lasti samostojno uredijo. Zato ocenjujejo, da je njihova ureditev najema službenih stanovanj ustrezna in spremembe pravilnika ne načrtujejo.

2.1. Poizvedba v okviru postopka ocene diskriminatornosti predpisa

Zagovornik je po preučitvi odgovora Občine uvedel postopek ocene diskriminatornosti občinskega predpisa. Za razjasnitev dejanskega stanja je dne 27. 5. 2026 na Občino naslovil še eno poizvedbo, in sicer št. 050-17/2025/3. V njej jo je prosil za pojasnilo:

- (1) ali je pri ureditvi področja najema službenih stanovanj zasledovala kakšen legitimen cilj,
- (2) ali meni, da so sredstva za doseg tega cilja ustrezna, potrebna in sorazmerna,
- (3) kakšni bi bili lahko izjemni primeri v smislu drugega odstavka 7. člena Pravilnika, ki določa, da lahko v izjemnih primerih na predlog župana v postopku za dodelitev službenega stanovanja v najem sodeluje tudi prosilec, ki ni državljan RS ali EU,
- (4) ali je v praksi že prišlo do takega primera in
- (5) kako bi ravnali v primeru deficitarnih poklicev v občinskih javnih službah.

Občina v odgovoru z dne 1. 6. 2026 na prvi dve zastavljeni vprašanji ni podala odgovora, v zvezi s tretjim vprašanjem je navedla, da bi izjemni primer v smislu drugega odstavka 7. člena Pravilnika lahko predstavljalo zaposlovanje delavcev v deficitarnih poklicih s področja zdravstva, v zvezi s četrtnim in petim vprašanjem pa je navedla, da je javnemu zavodu Osnovno zdravstvo Gorenjske in Zdravstvenemu domu Jesenice, katerih (so)ustanoviteljica je, prenesla v upravljanje eno stanovanje iz svojega fonda javnih najemnih stanovanj, ki ga bo Osnovno zdravstvo Gorenjske uporabilo kot službeno stanovanje za začasno reševanje stanovanjskih potreb zdravstvenega osebja, ki prihaja izven območja RS in EU.

V dopisu št. 050-17/2025/5 z dne 8. 6. 2026 je Zagovornik po preliminarni preučitvi tematike pred izvedbo ocene diskriminatornosti prve alineje prvega odstavka 7. člena Pravilnika Občino seznanil s svojimi stališči in ji dal tudi možnost, da se v roku 15 dni nanje odzove. Občina do dne izdaje te ocene ni podala svojega odziva.

3. Pravne podlage in pravni viri

Pravilnik v 7. členu določa:

“Splošni pogoji, ki jih morajo izpolnjevati prosilci za pridobitev službenega stanovanja v najem so:

– da so prosilec in njegovi ožji družinski člani državljani Republike Slovenije oziroma Evropske unije;

– da prosilec ali kdo izmed njegovih ožjih družinskih članov, ki z njim stalno prebivajo ni lastnik solastnik primerne stanovanja ali stanovanjske hiše na območju Občine Jesenice oziroma v območju oddaljenem do 40 km od Občine Jesenice

– da je prosilec upravičenec iz 2. člena tega pravilnika.

V izjemnih primerih lahko na predlog župana v postopku za dodelitev službenega stanovanja v najem sodeluje tudi prosilec, ki ni državljan Republike Slovenije ali Evropske unije.«

87. člen SZ-1 določa pogoje oddaje javnih najemnih stanovanj, ki se oddajajo upravičencem v najem na podlagi javnega razpisa za nedoločen čas in za neprofitno najemnico. V drugem odstavku določa, da je do najema javnega najemnega stanovanja upravičen tisti prosilec, ki

³ Uradni list RS, št. 94/07 – uradno prečiščeno besedilo, 76/08, 79/09, 51/10, 40/12 – ZUJF, 11/14 – popr., 14/15 – ZUUJFO, 11/18 – ZSPDSL-1, 30/18, 61/20 – ZIUZEOP-A, 80/20 – ZIUOOPE, 62/24 – odl. US, 102/24 – ZLV-K, 83/25 – ZOUL in 10/26.

med drugimi izpolnjuje tudi pogoj državljanstva Republike Slovenije (1. točka drugega odstavka 87. člena SZ-1).

ZLS v prvem odstavku 21. člena določa, da občina samostojno opravlja lokalne zadeve javnega pomena (izvirne naloge), ki jih določi s splošnim aktom občine ali so določene z zakonom. V drugem odstavku pa našteva naloge, ki jih mora občina za zadovoljevanje potreb svojih prebivalcev opravljati, med njimi pa našteje tudi upravljanje občinskega premoženja.

4. Pravna ureditev varstva pred diskriminacijo

Diskriminacijo opredeljuje 4. člen Zakona o varstvu pred diskriminacijo⁴ (ZVarD), po katerem diskriminacija pomeni vsako neupravičeno dejansko ali pravno neenako obravnavanje, razlikovanje, izključevanje, omejevanje ali opustitev ravnanja zaradi osebnih okoliščin, ki ima za cilj ali posledico oviranje, zmanjšanje ali izničevanje enakopravnega priznavanja, uživanja ali uresničevanja ne samo človekovih pravic in temeljnih svoboščin, temveč tudi drugih pravic, pravnih interesov in ugodnosti. Diskriminacija zaradi katerekoli osebne okoliščine je prepovedana.

Pri diskriminaciji mora biti specifična osebna okoliščina ključen razlog za slabšo obravnavo. Gre za prirojene ali pridobljene osebne značilnosti, lastnosti, stanja ali statuse, ki so praviloma trajno in nerazdružljivo povezani z določenim posameznikom in njegovo osebnostjo, zlasti identiteto, ali pa jih posameznik ne spreminja zlahka. Skladno s 1. členom ZVarD mednje štejejo spol, narodnost, rasa ali etnično poreklo, jezik, vera ali prepričanje, invalidnost, starost, spolna usmerjenost, spolna identiteta in spolni izraz, družbeni položaj, premoženjsko stanje, izobrazba ali katera koli druga osebna okoliščina.

ZVarD nekatere osebne okoliščine izrecno našteva (spol, narodnost, rasa, starost, invalidnost in podobno), hkrati pa določa, da lahko do diskriminacije pride tudi zaradi katerekoli druge okoliščine, seveda če ta ustreza zgornji definiciji osebne okoliščine. Nabor osebnih okoliščin, na podlagi katerih lahko pride do diskriminacije, torej ni zaprt. Zagovornik je že v več primerih⁵ presodil, da je okoliščina, ki jo je mogoče razumeti kot osebno okoliščino v smislu ZVarD, lahko tudi državljanstvo.

ZVarD opredeljuje več oblik diskriminacije. Neposredna diskriminacija, za katero gre v obravnavanem primeru, obstaja, če je oseba ali skupina oseb zaradi določene osebne okoliščine bila, je ali bi lahko bila v enakih ali podobnih situacijah obravnavana manj ugodno, kot se obravnava, se je obravnavala ali bi se obravnavala druga oseba ali skupina oseb (prvi odstavek 6. člena ZVarD).

Diskriminacija se lahko dogaja na različnih področjih družbenega življenja, na katerih morajo sicer po 2. členu ZVarD državni organi, lokalne skupnosti, nosilci javnih pooblastil ter pravne in fizične osebe na vseh področjih oblastnega odločanja, delovanja v pravnem prometu in pri drugem svojem delovanju oziroma ravnanju v razmerju do tretjih oseb zagotavljati varstvo pred diskriminacijo oziroma enako obravnavanje vseh oseb. Področje oddajanja službenih občinskih stanovanj v najem kot področje oblastnega odločanja organov lokalne skupnosti, ki za to storitev postavijo pogoje in pravila z občinskim predpisom, sodi med tista področja družbenega življenja, na katerih sta diskriminacija oziroma neenaka obravnava prepovedani.

Obravnavanje posameznikov pod slabšimi pogoji, ki temelji na njihovih osebnih okoliščinah, je lahko dopustno le izjemoma in pod pogoji testa sorazmernosti. Splošno izjemo od prepovedi

⁴ Uradni list RS, št. 33/16, 21/18 – ZNOrg.

⁵ Med drugim je o tem presodil v primeru diskriminatornega ravnanja banke do stranke zaradi njenega kubanskega državljanstva, zadeva št. 0700-2/2021, dostopna na spletni strani Zagovornika: <https://zagovornik.si/izdelki/banka-diskriminirala-stranko-zaradi-njenega-kubanskega-drzavljanstva/>.

neposredne diskriminacije vsebuje prvi odstavek 13. člena ZVarD, ki določa, da neenako obravnavanje zaradi določene osebne okoliščine ne pomeni diskriminacije po tem zakonu le, če takšno različno obravnavanje temelji na legitimnem cilju (prvi pogoj) in so sredstva za doseganje tega cilja ustrezna, potrebna in sorazmerna (drugi pogoj).

5. Pravna podlaga za izvedbo ocene diskriminatornosti

38. člen ZVarD podeljuje Zagovorniku pooblastilo za vlaganje zahtev za oceno ustavnosti in zakonitosti predpisov pred Ustavnim sodiščem. Zagovornik to določbo izvaja tako, da pred odločitvijo o začetku postopka za oceno ustavnosti ali zakonitosti najprej opravi lastno oceno diskriminatornosti predpisa.

Zagovornik tekom postopka izvedbe lastne ocene diskriminatornosti predpisa ureditev ocenjuje po metodi, ki jo je razvilo Ustavno sodišče, ko je presojalo morebitno diskriminatorno obravnavo. Ustavno sodišče je v Odločbi št. U-I-425/06 z dne 2. 7. 2009⁶ (7. točka obrazložitve) zavzelo stališče, da je za presojo utemeljenosti očitka o neenakem, diskriminacijskem obravnavanju treba odgovoriti na naslednja vprašanja: 1) ali se zatrjevano različno obravnavanje nanaša na zagotavljanje oziroma uresničevanje človekove pravice oziroma temeljne svoboščine, 2) če se, ali obstaja različno obravnavanje pobudnika in tistega, s katerim se pobudnik primerja, 3) ali sta dejanska položaja, ki ju pobudnik primerja, v bistvenem enaka in torej razlikovanje temelji na okoliščini iz prvega odstavka 14. člena Ustave ter 4) če gre za razlikovanje na podlagi okoliščine iz prvega odstavka 14. člena Ustave in torej za poseg v pravico do nediskriminacijskega obravnavanja, ali je ta poseg ustavno dopusten. Če je odgovor na prva tri vprašanja pritrdilen in poseg ne prestane t. i. strogega testa sorazmernosti, potem gre za neustavno diskriminacijo.

Tehtanje utemeljenosti očitka o diskriminaciji, kot je določena v 4. členu ZVarD, po oceni Zagovornika poteka po istem mehanizmu, pri čemer pa diskriminacija pomeni vsako neupravičeno dejansko ali pravno neenako obravnavanje, razlikovanje, izključevanje ali omejevanje ali opustitev ravnanja zaradi osebnih okoliščin, ki ima za cilj ali posledico oviranje, zmanjšanje ali izničevanje enakopravnega priznavanja, uživanja ali uresničevanja ne samo človekovih pravic in temeljnih svoboščin, temveč tudi drugih pravic, pravnih interesov in ugodnosti (poseg v zavarovano dobrotno).

6. Ocena diskriminatornosti Pravilnika

Zagovornik je v konkretnem postopku na podlagi 38. člena ZVarD ocenjeval, ali je Pravilnik Občine v delu, v katerem kot enega od pogojev, ki jih morajo izpolnjevati prosilci za pridobitev službenega stanovanja v najem, določa tudi državljanstvo RS oziroma EU, skladen z načelom enakega obravnavanja oziroma ali takšna ureditev krši prepoved diskriminacije. Osredotočil se je na vprašanje, ali veljavna ureditev v Pravilniku vsebuje elemente neposredne diskriminacije v smislu prvega odstavka 6. člena ZVarD.

6.1. Državljanstvo kot osebna okoliščina

Zagovornik je ob preučevanju zadeve ugotovil, da je treba državljanstvo v tem primeru šteti za eno od t. i. drugih osebnih okoliščin, ki niso izrecno našteje v ZVarD. Predstavlja namreč status osebe, ki ga ta ne more enostavno spreminjati, večinoma pa je tudi nerazdružljivo povezan z identiteto osebe. Državljanstvo RS je mogoče pridobiti po rodu (avtomatično, s priglasitvijo ali s posvojitvijo) ali z naturalizacijo. Za naturalizacijo je treba po Zakonu o državljanstvu Republike Slovenije (v nadaljevanju: ZDRS)⁷ v RS dejansko živeti najmanj deset let, od tega neprekinjeno zadnjih pet let pred vložitvijo prošnje. Že zaradi relativno dolgega obdobja

⁶ Dostopno na: <https://www.us-rs.si/sl/zadeve-in-odlocitve/odlocitve/u-i-42506>.

⁷ Uradni list RS, št. 24/07 – uradno prečiščeno besedilo in 40/17.

dejanskega prebivanja je očitno, da se državljanstva ne da pridobiti povsem zlahka oziroma to ni nekaj, kar bi človek lahko vsak čas spreminjal ali menjaval po svoji želji. Zato Zagovornik državljanstvo upošteva kot dejstvo, ki določa ključno osebno okoliščino človeka. Tudi Ustavno sodišče je že zavzelo stališče, da državljanstvo sodi med druge osebne okoliščine iz 14. člena Ustave RS, ki določa varstvo pred diskriminacijo.⁸

Po analogiji z zakonsko ureditvijo sicer drži, da zakon lahko različno ureja položaj državljanov RS (oziroma EU) v primerjavi s položajem državljanov tretjih držav. Že sama Ustava⁹ (13. člen) dopušča, da zakonodajalec omeji krog upravičencev do določene pravice glede na državljanstvo. Tudi pravica do socialne varnosti (ki se zagotavlja npr. tudi z dodeljevanjem javnih najemnih stanovanj, kar ureja SZ-1, na katerega se sklicuje Občina) je na ustavnem nivoju zagotovljena le državljanom RS (50. člen Ustave), socialne pravice tujcev pa so predmet zakonske ureditve, pri čemer zakonodajalec veže načelo enakega varstva pravic. To pomeni, da tudi bistveno enake položaje zakonodajalec lahko različno uredi, če za razlikovanje obstaja razumen (legitimen) razlog (prvi pogoj) in so sredstva za njegovo doseglo nujna, ustrezna in sorazmerna (drugi pogoj).

7. Ali obravnavana ureditev v Pravilniku temelji na legitimnem cilju

Pogoj državljanstva je v SZ-1, na katerega se sklicuje Občina, izrecno naveden le za dodelitev neprofitnega najemnega stanovanja v lasti občine, države, javnega stanovanjskega sklada ali neprofitne stanovanjske organizacije (peti odstavek 87. člena). Takšno ureditev je mogoče razumeti kot implementacijo 142. člena SZ-1, ki opredeljuje dolžnost države, da svojim državljanom zagotavlja dostop do ustreznega stanovanja v okviru javnega interesa, hkrati pa jo je mogoče razumeti tudi kot neposredno uresničevanje 50. in 78. člena Ustave RS.

Vendar pa imajo službena stanovanja po presoji Zagovornika drugačen namen kot javna najemna stanovanja – ta je neposredno vezan na zaposlitev in potrebe delodajalcev. To potrjujejo tudi določbe SZ-1, zlasti tretja alineja 83. člena in četrti odstavek 110. člena, iz katerih jasno izhaja, da se službena stanovanja podeljujejo zaradi delovnega razmerja in ne zaradi uresničevanja stanovanjske politike za državljane. SZ-1 torej ločuje med vrstami stanovanj (neprofitna, službena, tržna, namenska), kar pomeni, da pravna pravila za posamezno kategorijo niso avtomatično prenosljiva tudi na vse ostale kategorije, ampak se jih mora upoštevati v skladu z namenom, s katerim se predvideva možnost njihovega najema. SZ-1 ne predpisuje pogoja državljanstva za službena stanovanja, zato bi njegovo vključevanje v občinske akte lahko predstavljalo nedopustno diskriminacijo na podlagi osebne okoliščine državljanstva, seveda če občina ne bi izkazala, da s tem zasleduje legitimen cilj (prvi pogoj) in da so sredstva za njegovo doseglo ustrezna, potrebna in sorazmerna (drugi pogoj), kot predvideva 13. člen ZVarD.

Če je legitimen cilj države v primeru javnih najemnih stanovanj, da s proračunskimi sredstvi in v okviru omejenega stanovanjskega fonda primarno rešuje stanovanjsko stisko tistih oseb, do katerih ima (že na podlagi Ustave) neposredno socialno dolžnost – do njenih državljanov, pa pravica do službenega stanovanja po oceni Zagovornika ni temeljna socialna pravica, temveč gre za institut delovnega prava in kadrovske politike, ki je vezan na delovno razmerje in potrebe delodajalca. Službena stanovanja služijo reševanju kadrovskega potreb (npr. privabljanju delavcev v deficitarnih poklicih, kot je npr. zdravstvo) ali zagotavljanju nujne bližine delovnega mesta (npr. delavec nima ustreznega bivališča v določenem radiju okoli delovnega mesta, zato mu delodajalec, namesto izplačevanja visokih potnih stroškov, raje zagotovi službeno stanovanje v bližini delovnega mesta, če z njim razpolaga). Za razliko od socialnih stanovanj,

⁸ Glej primeroma odločbo Ustavnega sodišča Republike Slovenije U-I-273/01-21 z dne 18. 11. 2004, dostopno na: <https://www.us-rs.si/si/zadeve-in-odlocitve/odlocitve/u-i-27301>.

⁹ Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99, 75/16 – UZ70a, 92/21 – UZ62a in 98/25 – UZ74a.

kjer so glavni kriterij nizki dohodki in socialna ogroženost, je pri službenih stanovanjih odločilen status zaposlitve. Poleg tega se instituta javnega najemnega in službenega stanovanja bistveno razlikujeta tudi glede na čas trajanja najemnega razmerja - najem javnega najemnega stanovanja je načeloma trajen oziroma za nedoločen čas do eventualne spremembe socialnih okoliščin, najem službenega stanovanja pa je vedno vezan zgolj na čas trajanja zaposlitve - ko delovno razmerje preneha, preneha tudi najemno razmerje.

21. člen ZLS, na katerega se sklicuje Občina, v prvem odstavku določa, da občina samostojno opravlja lokalne zadeve javnega pomena (t. i. izvirne naloge), ki jih določi s splošnim aktom občine ali so določene z zakonom. Da med te naloge lahko sodi tudi upravljanje z občinskimi stanovanji (bodisi službenimi bodisi javnimi najemnimi), ni vprašljivo in Zagovornik tega ne šteje za sporno. Je pa pomembno, na kakšen način oziroma pod kakšnimi pogoji to občina počne. Ne drži, da ima pri tem povsem proste roke oziroma da lahko zgolj preslika ureditev, ki je v SZ-1 predvidena za javna najemna stanovanja. ZVarD namreč v 2. členu k zagotavljanju varstva pred diskriminacijo zavezuje tudi lokalne skupnosti in določa, da morajo na vseh področjih oblastnega odločanja, delovanja v pravnem prometu in pri drugem svojem delovanju oziroma ravnanju v razmerju do tretjih oseb zagotavljati varstvo pred diskriminacijo oziroma enako obravnavanje vseh oseb, med drugim tudi izrecno na področju delovnih razmerij oziroma zaposlovanja.

Občina v postopku ocene diskriminatornosti kljub neposrednemu vprašanju Zagovornika, ali je s postavitvijo pogoja državljanstva RS oziroma EU v prvi alineji prvega odstavka 7. člena Pravilnika zasledovala kakšen legitimen cilj in če da, katerega, tega v svojem odgovoru ni opredelila. Kot je navedeno že zgoraj, Zagovornik ne zatrjuje, da bi moral biti položaj tujcev in državljanov RS izenačen na vseh področjih družbenega življenja in pri vseh pravicah in ugodnostih (nenazadnje to izhaja tudi iz 13. člena Ustave). Če zakonodajalec (oziroma v obravnavanem primeru na občinskem nivoju občinski svet, ki kot najvišji organ odločanja sprejema občinske predpise) prepozna utemeljene razloge, da je treba določena pravna razmerja za ene ali druge urediti drugače, to lahko naredi. Ni pa skladno ne s 13. členom Ustave ne z določbami ZVarD, če za to ne obstojijo utemeljeni razlogi. Kot navedeno, pa jih Občina ni navedla, niti jih tekom postopka ni ugotovil Zagovornik.

Občina se je sklicevala na diskrecijsko pravico iz 21. člena ZLS, da lahko področje oddajanja službenih stanovanj v svoji lasti samostojno uredi. Diskrecijska pravica (oziroma tudi t. i. prosti preudarek) pomeni zakonsko pooblastilo organu, da izmed več pravno dopustnih možnosti izbere tisto, ki je v danem primeru najbolj smotrna, pri čemer mora odločitev vedno služiti javnemu interesu in namenu zakona (oziroma občinskega predpisa), poleg tega pa mora biti tudi diskrecijska odločitev vedno obrazložena.

Glede na to, da v obravnavanem primeru Občina ni izkazala niti zatrjevala legitimnega cilja, prav tako pa tudi ni obrazložila oziroma utemeljila svoje diskrecijske pravice (ki pa mora biti tudi sicer pravno dopustna možnost), ni izpolnjen prvi pogoj, pod katerim bi bilo neenako obravnavanje na podlagi osebne okoliščine lahko dopustno. Ker pa ni podan že prvi pogoj (legitimen cilj) za potencialno dopustno neenako obravnavo, Zagovornik ne more presojati drugega pogoja oziroma ne more ugotavljati, ali so sredstva za doseg tega cilja nujna, ustrezna in sorazmerna.

8. Sklepne ugotovitve Zagovornika

Občina torej ni izkazala utemeljenega razloga, zakaj pri oddajanju službenih stanovanj v najem izključuje tuje delavce. Zato Zagovornik zaključuje, da navedeni občinski predpis v delu, kjer določa pogoj državljanstva RS oziroma EU za pridobitev službenega stanovanja v najem, predstavlja neposredno diskriminacijo tujih delavcev na podlagi njihove osebne okoliščine državljanstva.

Da ima Občina sicer potrebo po tujih delavcih, zlasti na trenutno deficitarnem področju zdravstva, je razvidno iz njene navedbe, da je eno stanovanje iz fonda svojih javnih najemnih stanovanj prenesla v upravljanje Osnovnemu zdravstvu Gorenjske, ki ga bo to uporabilo kot službeno stanovanje za začasno reševanje stanovanjskih potreb zdravstvenega osebja, ki prihaja izven območja RS in EU. Občina je s tem na nek način obšla določbo prve alineje prvega odstavka 7. člena svojega Pravilnika, saj je s tem na področju zdravstva omogočila spregled pogoja državljanstva pri pridobitvi službenega stanovanja pravne osebe, katere ustanoviteljica je. Vendar to ne more vplivati na diskriminatornost same določbe, ki še vedno velja za pridobitev občinskega službenega stanovanja.

Upošteva vse navedeno, je Zagovornik v luči ocenjene diskriminatornosti predpisa za Občino pripravil priporočilo, v katerem jo je pozval k ustrezni spremembi Pravilnika oziroma odpravi diskriminacije (druga alineja 21. člena ZVarD).

O predmetni oceni diskriminatornosti predpisa oziroma izvedenih aktivnostih v konkretni zadevi se obvesti pobudnika.

Pripravila:

mag. Eva Cankar Farkaš
Svetovalka Zagovornika za
ugotavljanje diskriminacije (PDI)

Miha Lobnik
ZAGOVORNIK NAČELA ENAKOSTI

Poslati:

- Občini Jesenice po e-pošti (obcina.jesenice@jesenice.si)